

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ioannis Evsebii Nierembergii Vita Divina, Sev Via
Regia Ad Perfectionem**

Nieremberg, Juan Eusebio

Monasterii Westphaliae, 1642

Capvt VIII. Quanti Christus faciat hominem divinæ voluntatis studiosum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46790)

quò hanc veritatem cognoscat & amplectatur.

CAPVT VIII,

Quanti Christus faciat hominem diuinae voluntatis studiosum.

P Ergo nunc authoritatibus gravissimis confirmare, quæ dixi; ut omnia ex parte, quanti ea sint momenti, appareat. Quamvis autem sacræ nobis literæ Exercitium isthoc locis pluribus maxime perè commendent; & à Davide positum dicatur *vita in voluntate DEI*, eundemque *DEVM in voluntate suâ præstitisse decorem suo virtutem^a*: nemo tamen diligentius illud præcipit, quàm vitæ sanctioris Magister Christus IESVS; negans aliâ se causâ descendisse de celo, & à Patre missum, quàm *ut faciat voluntatem ejus^b*. Tanta est Exercitii hujus sublimitas & præstantia; ut dignum judicaverit ipse DEI Filius,

^a 1 Ts. 2, v. 6 & 8. ^b Ioan. 6, v. 38.

Filius, cujus gratiâ de caelo descenderet, in eoque se occuparet. Idem alibi fateatur, *cibum suum esse, Patris facere voluntatem* ^c, hoc loquendi modo jucunditatem hujus Exercitii declarans, ejusdemque valorem & necessitatem; non minorem, quàm sit cibi ad vitam corporis sustentandam. Numquam tamen altius illud extulisse censendus est, quàm ubi dixit, *Quicumque fecerit voluntatem Patris mei, qui in caelis est; ipse meus Frater, & Soror, & Mater est* ^d. Rogo omnes, ut hæc verba, & quis ea, quâque occasione dixerit, & quid iis significetur, diligenter expendant, eademque profundè in animo inscripta teneant; neque operæ & laboris, in suæ voluntatis abnegatione & divinæ adimptione suscepti, pretium præmiûmque majus ullum expectant, quàm quod hoc loco à Christo concessum intelligunt. Qui enim verba illa proferebat, DEI erat Filius, Sapiëntia & Veritas Æterna, quæ fallere nequit; dicendoque minimè erravit.

D 2 aut

^c Ioan. 4. v. 3. ^d Matth. 12. v. ult.

aut à vero deflexit. sed nec accipi verba eadem debent, quasi cum amplificatione & exaggeratione aliquâ, verùm uti simpliciter verèque pronuntiata; credendùmque, Dei Filium re ipsâ pro fratre, sorore & matre habere eum, qui faciat voluntatem Patris sui; hoc est, amare eundem fraterno & filiali amore: quod amoris vinculum artius adstringit, quàm sanguinis & parentelæ; adeoque pluris æstimari debet. nam & filius tandem desinit amare matrem; neque quoties frater eget, semper adjuvatur à fratre: verumtamen qui amat, fidelissimus est; neque committere potest, quin amicum afflictum & jacentem sublevet, eique auxilio veniat.

Accedit, non dixisse Christum Dominum, se eum, qui faciat voluntatem Patris sui, tantùm amaturum, sicut frater fratrem aut filius matrem amat; (quod tamen ad ipsos Seraphinos, de tam admirabili benignitate & bonitate dulcissimi Salvatoris nostri obstupefaciendos, sufficiebat) verùm, se eum amaturum, uti fratrem, sororem, & matrem junctim; hoc est, tali amore
affe-

affectuque, qualis ex tribus istis in unum conflaretur, non duplicato, scilicet, sed triplicato. Quanti non aestimaretur, secundum corpus, germanum Christi fratrem esse; & quam magni facimus Matrem, quæ ipsum peperit? Iam verò Christus ipse, inter se, & eum, qui Patris sui facit voluntatem, omnem eam cognationem & consanguinitatem simul intercedere profiteretur: eundemque à se amari, non uti fratrem dumtaxat, sororem, & matrem; sed tamquam hæc omnia in illo uno conjuncta reperiret. Et sanè, quamquam hæc cum exaggeratione aliquâ, supra rei veritatem prolata, verba solummodo honoris, ut ajunt, & amoris essent: adhuc tamen luculentissimè appareret mirifica illa singularisque Christi benevolentia, quâ divinæ voluntatis studiosos complectitur; eaque nos sola merito obstringeret, ad libenter faciendum, quod valdè ipsum velle, verba ista, suavissimi cuiusdam affectûs amorisque plena, abundè manifestant.

Diligenter deinde considerandum est, non dixisse modò Christum, se eum, qui fa-

ciat voluntatem Patris , amaturum tamquam inferiorem aut æqualem; sed quemadmodum filius matrem amat. qui amor, quatenus filii , est inferioris erga superiorem; adeoque hîc intervenire obedientiam: ut hâc ratione clariùs doceremur , quo ipse loco haberet facientem voluntatem Patris sui; nempe, se vicissim ejusdem voluntatem impleturum , eique non aliter, quàm liberi parentibus , obedientem futurum. Ingentis enim vero gratiæ & favoris illustre argumentum est; ista vel solum dicere.

Advertendum postea, hæc verba pronuntiâsse illum Filium, qui Matrem suam teneriùs amet, quàm quisquam alius; quique eandem maximè honoraverit, eidem optimè voluerit, atque ab aliis omnibus honorari voluerit curaveritque: & nihilò seciùs disertè affirmâsse, Matrem suam esse, qui faciat voluntatem Patris sui.

Occasio porrò, per quam ita locutus est Christus Dominus , ampliùs etiam ejus singularem animi propensissimi benevolen-

volentiam patefacit & illustrat. Eo etenim id tempore factum, quo illum Mater alloqui cupiebat; ipse autem respondit, matrem suam discipulos suos esse, quatenus divinam implerent voluntatem. id quod deinceps explanat, ipsam illam, quam expendere cœpimus, sententiam adjiciendo; quâ ostendit, eum, qui faciat voluntatem Patris sui, non æstimari à se tantum, velut matrem carnalem; idque ob solum istum Matris titulum: verum etiam magis amari. Estque hoc prorsus indubitatum; tametsi orbe toto neque sit, neque futura sit quam post DEVM vehementius Christus amet, quàm Matrem suam: hunc tamen tantum erga illam amorem non tam habere, quòd ex Virgineo ejus utero nascens prodierit, quàm quòd perfectissimè ipsa DEI voluntatem exsecuta sit: quâ in re sine comparatione omnibus simul creaturis longissimè antecellit.

Verùm si quæ daretur creatura, quæ perfectius divinam implèsset voluntatem; hanc præ ipsâ suâ Matre Christus ama-

turus esset. atque ita Sanctissimæ Virginis excellentia major est ex hoc capite, quàm quòd ex ejus benedicto corpore carnem suam acceperit DEI Filius. Qui id, de quo agimus, aliã item vice declaravit; quando extollens vocem quaedam mulier de turbã, dixit illi: *Beatus venter, qui te portavit; & ubera, que suxisti!* nam, velut correcturus illam, subjecit: *Quin immo beati, qui audiunt verbum DEI, & custodiunt illud*^e, id est, qui implent illud, voluntatem DEI exsequendo. Orbis Dominus nihil eo dicto Sanctissimæ Matris suæ honori ac gloriæ detractum voluit; sed confirmare dumtaxat, præcipuum ejus decus dignitatẽque extitisse ex impletione voluntatis divinæ, quã Seraphinos Beatosque pariter universos sola ipsa immensum superavit, plurisque fecit DEI quempiam explere voluntatem, quàm si è purissimis visceribus suis natus fuisset.

Potuitne, amabo, Christus majoribus Exercitium hoc efferre laudibus, quàm istiusmodi verbis, tenerrimi amoris mysteriorumque magnorum plenissimis? quibus

supra

supra omne jus sanguinis, quo junctus est Matri, extollit eum, qui voluntatem impleat divinam; afferitque beatiorem illum esse & feliciorum, quàm à quâ maxima accepit beneficia, qualia liberi à parentibus solent: quorum sanè est debitum incomparabile, & ob quod ipse Dominus gratissimum se præbiturus erat Matri suæ, quantumvis eâ sanctitate, quâ supra omnem sanctitatem creatam eminent, prædita non fuisset. Ecquo alio modo magnificentius illud celebrari potuit, quàm affirmando, fateri Christum, non minùs se devinctum ei, qui DEI faciat voluntatem; quàm parentibus obligati sint liberi? quorum erga illos debitum infinitum dicitur; quoniam exsolvi numquam potest. O immensa demissio tantæ Majestatis, ita se, dum quod oportet facimus, obligari sinentis, ipsamque infinitis nominibus debitam exsolutionem, loco maximi beneficii reputantis! Quem non demereatur sibi ista humanissima & sincerissima caritas benignissimi IESV, ipsum illud quod, quia servi ejus per naturam, legesque & jura omnia sumus, tam carò, ejus

divinissimi nempe Sanguinis pretio redempti, milleque aliis de causis, facere omnino tenebamur, illud, inquam, ipsum tantoperè approbantis; ut beneficiis etiam amantissimæ Matris suæ exæquet, & famulorum suorum meritissima obsequia perinde æstimet, ac gratiam benevolentiamque optimorum parentum.

Nescio tamen plùsne admirationis habeat, Christum Dominum in hâc vitâ fratrem matrêmque habuisse eum, qui faceret voluntatem Patris sui, ejus verba & jussa accuratè implendo; an verò, quòd eundem in cælis agnoscat Dominum. Quippe non minùs tenera sensûve sublimia & augusta sunt verba, quæ apud Sanctum Lucam adhibet, de iis servis loquens, qui vigilant, ut ipsi placeant obsequanturque in omnibus; diligenter, & perpetuò sanctissimam ejus voluntatem perficiendo. *Beati, inquit, servi illi, quos cum venerit Dominus, invenerit vigilantes! Amen dico vobis, quòd præcinget se, (tantò paratior futurus ad ministerium) & faciet illos discumbere, & transiens ministra-*

ministrabit illis §. Hoc loco exponit, quo pacto remuneraturus sit in cælesti gloriâ, quotquot in hâc vitâ fidos habuerit, & in voluntate suâ exsequendâ gnavos sedulosque ministros. Non intelligo equidem, quâ aliâ ratione aptius explicare potuerit gaudium suum & voluptatem, quam capit ex iis, quos dixi, voluntatis suæ studiosis hominibus: quandoquidem ad eam significandam asserit, ipsūmet DEVM, famulorum munia occupaturum, ipsisque ministraturum. Neque enim de humanâ hæc, sed divinâ Christi naturâ potissimum accipienda, rectè monet edisseritque his ipsis verbis Sanctus Thomas: *DEVS Omnipotens singulis Angelis Sanctisque animabus in tantum se subicit, quasi sit servus emptitius singulorum; quilibet verò ipsorum sit DEVS suus. Ad hoc innuendum transiens ministrabit illis, dicens in psalmo 81; Ego dixi Dii estis. Summè quippe perfectus DEVS sibi complebit, quod hîc docuit: Quanto major es, humilia te in omni-*

D 6

bus

§ Luc. 12, v. 37.

bus; qui quamvis præsit omnibus dignitate & divinâ maiestate, omnibus tamen subicitur humilitate s. Ita Doctor Angelicus, planum faciens, quid DEI Filius iis, quæ protuli, verbis voluerit indicare: verissimâque sunt ista viri Sancti asserentis, Christum fideles sibi servos, qui ad solam attendant voluntatem divinam, habere non tantum uti Dominos suos, sed ut Deos. Servator ipse alio in loco Evangelii sui nos velut manu ducit ad suæ adversus tales benevolentia & caritatis infinitam istam dignationem rectius percipiendam; cum apud Sanctum Ioannem, *Si quis diligit me, inquit, sermonem meum servabit, & Pater meus diliget eum, & ad eum veniemus, & mansionem apud eum faciemus*^h. Quæ eodem sermone clementissimus IESVS confirmat, quo jam antè dixerat, *in domo Patris sui mansiones multas esse*ⁱ, Beatis in cælesti gloriâ præmii loco destinatas. quibus dum paullò post subiungit, man-

^g S. Thomas Opusc. 63, de Beatitudine, cap. 2, miki pag. 99.
^h s. 1. si tamen illius hoc Opus, h Ioan. 14, v. 23. i ibid.
 p. 20

mansionem Patris & suam esse illum; qui sermonem suum seruet, & faciat voluntatem; videtur ingeniosum aliquem amatorem & procum imitari voluisse, dicendo, hunc talem esse velut præmium & felicitatem suam; quòdque Beatis cælum est, id per similitudinem quamdam ipsi DEO illum esse, qui voluntatem divinam exsequatur. Ac licet verbis istis metaphoram inesse, translataeque accipienda, negari non debeat; clarè tamen ostendunt, tanti à DEO fieri, tamque gratum esse voluntati suæ obsecundantem hominem, ut mirificus ipsius erga illum affectus & favor oratione aliâ planius perfectiùsque manifestari non potuerit: satisque constat, nostras de verbis suaviter adèdò amantèrque pronuntiatas, cogitationes ac sensa, rerum quæ iis subsunt, veritatem præstantiamque nullo pacto attingere. Tametsi enim Christum exaggeratione aliquâ usum esse appareat; eam tamen iis adhibuit rebus, quas intellectus noster perfectè numquam assequi, próque eo, ac merentur, æstimare potest. Non est dubium etiam, quin DEVS multò majore cum gau-

dio in corde versetur hominis justī & suæ devoti voluntati, quàm futurus sit in augustissimo, quem animo concipere quisquam valeat, throno ac folio, quantumcúmque magnitudinem & majestatem cæli empyrei millies eoque ampliùs excessuro.

C A P V T I X.

Secundùm Prudentiæ legem, et si DEVS supernaturali providentiâ nos nostrâque non curaret; adhuc tamen ejus voluntatem exsequendam esse.

HVc-usque nobilissimum hoc Exercitium argumentis magnam partem spiritualibus & supernaturalibus suadere conatus sum; nunc verò concludam ipse me intra terminos rationum humanarum, clarè ostendam, non habere ingratos nos & divinæ voluntati refractarios mortales, quod verè respondeamus jurèque obtendamus; dummodo vel unum istud pensitemus, quàm etiam solâ rectæ prudentiæ lege, ad divinæ Majestatis voluntati & beneplacito obsecundandum, severè obligemur.

Ex